

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

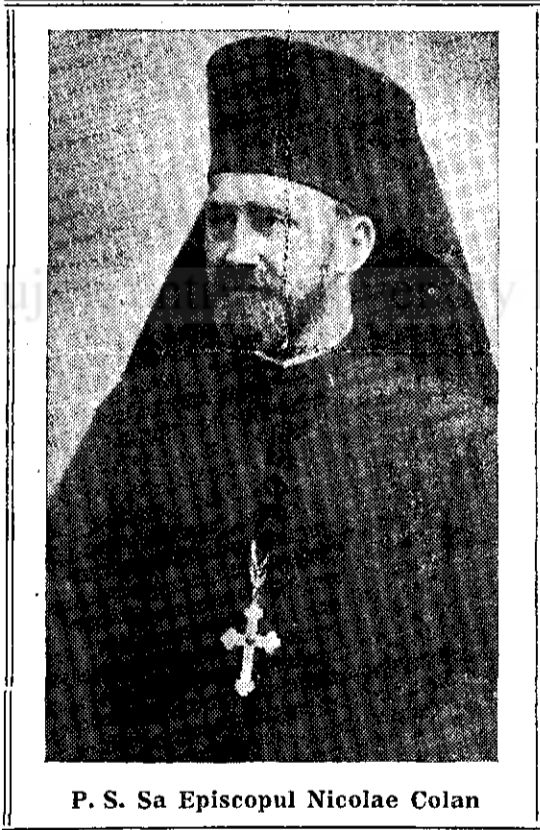
P. S. Sa Episcopul NICOLAE COLAN iar în cale misionară

Cunoscut lucru este, că în vremuri de grea cumpănă, oamenii își amintesc cu drag de Dumnezeu. Numai așa se înțelege graba cu care a alergat potopul de pelerini, la Mănăstirea Sfânta Ana, din Rohia. Dela mari depărtări, din toate satele din partea Ardealului, mic și mare, bogat și sărac, țaran și intelectual, toți au alergat într'un suflet, pe vânt și pe ploaie, îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu cântare de mărire, să-și depună prinosul de gânduri sfinte la picioarele Maicii Domnului.

Încă din după masa ajunului, codrul Mănăstirii suna de cântecile credincioșilor ce se revărsau ca un puhoiu pe toate drumurile și pe toate cărările. În fruntea pioaselor și nesfârșitelor coloane de închinători — așa cum le șade bine — grăbeau preoții ca din vreme să poată începe sfânta slujbă de seara. După Vecernie, s'a oficiat Litia, s'a continuat cu Privegherea și s'a încheiat în miez de noapte cu Prohodul Maicii Domnului. Au predicat în ajun, cu multă pricepere și avânt preoții: Alexandru Manu și Teodor Ciceu, iar credincioșii s'au mărturisit până în zori.

Des de dimineață s'a servit Sfânta Liturghie și s'au împărțit credincioșii. Un grup de preoți au plecat apoi în gura văii, la poarta din sat, să-și întâmpine Stăpânul.

La ora 9 Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae Colan, însoțit de consilierul Ion Goron și arhidiaconul Vasile Bogdan, au sosit cu mașina dela reședință. Protopopul tractului Ștefan Gheție a întâmpinat pe neobositul Arhieru cu alese cuvinte de bun sosit, spunându-i că turma credincioasă își așteaptă Păstorul cu atâta dragoste și sete duhovnicească, cum nici odată nu-și amintește să-l fi așteptat. Adânc mișcat, Prea Sfinția Sa a răspuns: „an de an tainica liniște a codrului de aici și mulțimea fiilor mei sufletești, mă aduce între voi, ca împreună să ne rugăm pentru bună liniștea văzduhurilor, îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vreme cu pace“.

P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan

S'a format apoi o coloană începută de preoți cu Crucea în frunte, continuată de iubitul nostru Stăpân și terminată cu un nesfârșit șir de credincioși. Așa cu cântec de slavă se urcă în fiecare zi de Sfânta Marie

Mare, pe cărăruia ce șerpuește tainic prin desimea codrului de fagi, până sus în deal, la mijloc de codru des, unde Maica Sfântă și-a ales locaș de închinare. Ploaia din ajun și de peste noapte, ploaie mare și grea, dar binecuvântată și plină de rod, s'a oprit și ea odată cu sosirea P. S. Sale. Un soare cald și binevoitor și-a trimis razele sale de aur printre rariște de codru, să lumineze cărarea și sufletele celor îndurerați.

Ajuns la Mănăstire, P. S. Sa a fost întâmpinat de potopul de pelerini și de un alt sobor de preoți în frunte cu harnicul și neobositul stareț al Mănăstirii, ieromonahul Nifon Matei.

S'a oficiat apoi Liturghia Arhierască, P. S. Sa fiind înconjurat de

toți preoții și în decursul căreia monahul Iustin Chira a fost sfințit întru Ierodiacon.

A predicat P. S. Sa Episcopul Nicolae, despre Feocioara Maria Maica Domnului.

A urmat apoi botezul cu apa sfințită a miilor de credincioși și maslu pentru cei bolnavi.

După masă P. S. Sa împreună cu însoțitorii a plecat spre Ardușat, mică parohie la marginea Nord-Vest a Eparhiei, izolată și rămasă fără păstor sufletesc sta-tornic. P. S. Sa voia să le aducă și lor mângâiere și îmbărbătare.

După cum se cuvine să fie așteptat cel ce vine în numele Domnului, în curtea frumoasă a bisericii P. S. Sa a fost întâmpinat de întreagă obștea credincioșilor din loc și de un frumos număr de credincioși veniți din parohiile învecinate, în frunte cu P. C. adm. prot. Ștefan Bărbos din Baia-Mare, înconjurat de un sobor de preoți.

După cuvintele de bun sosit ale P. C. protopop, în

(Continuare în pag. 2-a)

Evangelhia

Marcu c. 8, sth. 54-58.

Judecată viața omului după valoarea tuturor lucrurilor din lume trebuie să mărturisim, că nimic nu întrece în preț comara cea neprețuită, care este sufletul. Avere, plăceri sau alte situații; toate sunt trecătoare, numai sufletul rămâne și-și așteaptă răsplata faptelor.

Adevărul acesta se desprinde și din însăși venirea în lume a Mântuitorului. Pentru mântuirea sufletului, s'a făcut intruparea.

În Evangelhia de azi, Domnul chiamă lumea să-L urmeze și plata va fi mântuirea. Nu căutând să fie pe placul lumii poate omul să-și scape sufletul de gheena vecinică, ci „pierzându-și sufletul pentru Domnul și Evangelhie” își poate asigura fericirea.

Alternativa dată pare greu de înțeles. Și cu toate acestea „pierderea sufletului pentru Evangheile”, este singura cale ce duce la cer. În ce constă ea ne arată tot Mântuitorul, când cere să ne lepădam de noi înșine și să-L urmăm.

Mult prețuiește omul tot ceea ce îi aduce folos, avere, frumusețe și câte altele. Dar mai ales duhul premii de azi, care îmbie omului atâtea privilejii de a nesocoti poruncile evanghelice prin pângărirea sărbătorilor, călcarea orânduicilor pentru post, traiul desordonat; ne procură o trecătoare ușurare în viață.

Datoria noastră care este?

Creștinul adevărat trebuie să lupte împotriva acestor legături lumești cari, cu cât căutăm să ne scăpăm de ele cu atât ne înlănțuiesc mai mult. Nu vom putea scăpa din vraja lor ispititoare, decât „lepădându-ne de noi înșine”, adică toate plăcerile trecătoare ce-ne îmbie și apropiindu-ne de împlinirea cu sfințenie a poruncilor dumnezeiești.

Această „lepădare”, produce suferințe. Sufletul și chiar trupul trebuie să rabde atâtea dureri când caută să scape de păcat și să trăiască o viață curată. Toate aceste suferințe, sunt „cruci” pe cari le purtăm pe umerii vieții și cari ne duc la sfârșirea drumului durerilor: învierea.

În asemenea împrejurări, când luăm mai bucurios crucea decât plăcerea trecătoare, am împlinit cuvântul Evangelhiei; am pierdut sufletul

pentru Domnul, dar l-am mântuit.

Să nu cuprindă pe nimeni îngrijorarea pentru paguba după plăcerile trecătoare și neiertate, ce-ne îmbie lumea. Nu, căci nimic nu se poate asemăna în preț, cu ceea ce dobândim în viața vecinică: fericirea sufletului.

Ceea ce tulbură sufletul creștinilor în această privință, este mai mult lipsa înțelegerii chemării cerești. „Lepădarea de noi înșine” se poate da spre folos. Așa cum copilul aleargă în codru să culeagă fragi și cu o mână culege fructele plăcute, iar cu alta se ține de tatăl său, întocmai așa și creștinul să-și petreacă viața bucurându-se de toate cele îngăduite și privind și cerul cu poruncile lui.

Așa se mântuiește sufletul. Altfel se dă perzării.

Pr. T. Ciuruș

Din zile mari

UMBRA LUI IANCU

Din apusul îndepărtat pornește un suflu înviorător, chemând noroadele la viață și libertate. Idei umanitare dospiau aluatul sufeltesc al Europei dormice de primenire.

Munții tremură surd, de pe culmi se iscă chemrea adâncă, rugătoare, a tulinicelor; „svon de patrafir” colindă din sat în sat. Un fluid misterios trecea din om în om, îndemnând la luptă. Întreg Ardealul se ridică la un semn. Preoții schimbă crucea cu sabia. Prot. Balint, preoții Vlăduț, Groza, Gomboș, Fodorean, etc. sunt comandanți de unități mari. Înarmat cu toate fulgerele croul nostru Avram Iancu pășeste în fruntea Moșilor. Cetatea munților se încinge cu brâu de foc. Incepe ispășirea cea mare.

„Regele Munților” luptase pentru dobândirea libertății, ștergerea iobăgici și tronul habsburgic care se clătina.

Dreptatea totuși... întârzia. Oferindu-i-se o decorație, Iancu răspunde: „Am luptat pentru tron și pentru națiune, nu pentru decorații.

Rămas singur, ocrotit de durburile pădurilor, Iancu își cântă din fluer prea-plinul durerii. Peste sufletul lui se lasă amurgul; el se cufundă în vechile închis al brazilor și reapare, aureolat de glorie, în legendă. „Umbra lui Iancu” rătăcește în neguri pe potecile nebătute ale munților, pela foștii lui oitaci, până când, în dimineața zilei de 11 Septembrie 1872, se topește în marele mister al veșniciei. La comindarea lui a slujit un sobor de 2 protopopi și 37 preoți, din amândouă strancele. Dela Baia de Criș până la Tebea a fost petrecut de o impunătoare procesiune, care psalmodia încet imnuri funebre. Sub gorunul lui Horia se odihnește neodihnitul apostol al libertății.

Sub coviltirul sdrențuit sau în urma căruțelor, Moșii drumari horesc hora Iancului și-și stâmpără sufletul. Muntăritele îi spun povestea din tulinic. Bătrânii învață pe nepoți „lă-sământul” lui Avramuț: „Unicul dor al vieții mele este, să-mi văd națiunea mea fericită, pentru care după puteri am și lărat până acuma...”

Fapta lui Iancu rămâne o puternică manifestare a vitalității etnice. S'au scurs șaptezeci de toamne, decând „umbra” Iancului se odihnește sub gorunul ortacului de cruce și destin. Și totuși Iancu e mai viu în sufletele noastre ca oricând. Pomenirea lui crește sub semnul clipelor de legendar eroism pe care le traversăm. Pare că ne năvălește trecutul cu răsărituri călugărene.

Să mâneacă spre Tebea la mormântul „umbrei” lui Iancu, să ne plecăm smeriți genunchii inimilor noastre, făgăduindu-i că vom urma drumul dreptății Neamului.

Radu Roată nu s'a mai întors din lume... „În șura popii nu se mai ține sfat de vreme lungă...”

Pr. Gh. Onețiu

„Crucl Tale ne închinăm
Stăpâne și sfântă învierea
Ta, o cântăm și o mărim”.

P. S. Sa Episcopul NICOLAE COLAN iar în cale misionară

(Continuare din pag. 1-a)

cari a exprimat bucuria enoriașilor de a avea în mijlocul lor pe părintele lor sufletesc, neștrămutata încredere în Dumnezeu alipirea de biserică strămoșească — întreaga obște a intrat în biserică unde P. S. Sa încunjurat de sobor a săvârșit Sf. Vecernie, a cetit rugăciunea de obștească deslegare și în simțite cuvinte le-a vorbit celor de față despre binefacerile credinței

A ținut să-i asigure că deși puțini și îndepărtați de centrul Eparhiei, și spre ei se îndreaptă atenta grijă și părinteasca supraveghere și nu sunt nici o clipă uitați. Credința în Dumnezeu și unirea în dragostea creștină e suprema pavază a oamenilor în viața pământească.

După vecernie P. S. Sa a botezat cu apă sfințită pe credincioși și a împărțit cărți de rugăciuni copiilor de școală.

A doua zi, Duminică, 16 August, P. S. Sa a săvârșit liturghia arhierască în marea și minunată de frumoasă Catedrală din Satu Mare. Ca un semn al bune înțelegeri și al ajutorării împrumutate ce există între cele două biserici românești surori, răspunsurile de Sfânta Liturghie au fost date de corul bisericii gr.-cat. Încăpătoarea biserică au umplut-o, toată, credincioșii localnici și cei veniți dela mari îndepărtări să-l vadă și să-l audă pe Arhierul lor. P. S. Sa, pornind dela pilda îmbiată de Sfânta Evenghelie, a tânărului cu multe bogății, a vorbit despre necesitatea mântuirii sufletului, care trebuie să fie grija de căpetenie a oamenilor, căci prin ea se rezolvă toate problemele vieții. Ea ne ține pe drumul cel drept al virtuților.

S'au perindat apoi — timp îndelungat — credincioșii prin fața P. S. Sale spre a-i săruta dreapta și a fi botezați cu apă sfințită.

După Liturghie, în casa parohială, P. S. Sa s'a întreținut cu delegația credincioșilor celor două biserici. Spre seară, P. S. Sa s'a întors la reședință.

Rânduiala în Biserică

Teologul ortodox S. Bulgacoff, caracterizează cele trei mari confesiuni creștine astfel: „Catholicismul este organizație întâi și mai presus de toate, protestantismul este slujba prin cuvânt, studiu, investigațiune și căutarea soluțiilor. Ortodoxia înainte de toate își găsește expresia sa în cult, care este într-o oarecare măsură viața în Dumnezeu. Principalul în catholicism este autoritatea clerului, în protestantism, cabinetul și sala de curs, în ortodoxie viața și acțiunea liturgică în Dumnezeu (art. Cerul pe pământ).

Intr'adevăr bogăția și frumusețea cultului ortodox este ceva neîntrecut în Biserică. Mulțimea și varietatea slujbelor ortodoxe, culminează în focarul ei de lumină, în inima tuturor slujbelor, în sfânta liturgie euharistică. Cu toate acestea cultul ortodox, după observațiile liturghisitorilor, nu exercită pentru majoritatea credincioșilor intelectuală o influență covârșitoare, pentru sporirea și adâncirea vieții lor religioase.

Aceasta se manifestă în viața intelectualilor prin indiferențismul în cercetarea bisericii și prin atitudinea pasivă în timpul sfintei slujbe. De sigur că, numai din necercetarea bisericii nu putem conchide precis asupra calității de creștin. Constatăm numai faptul netăgăduit, că starea aceasta este o lacună în viața morală-religioasă a credincioșilor. Pentru moment ne preocupăm cealaltă latură a chestiunii, în legătură cu știința și atitudinea credincioșilor în sfântul locaș de închinare. Experiența vieții liturghice a preoților constată, că mulți din enoriașii noștri — mai ales dela orașe, nu respectă timpul și durata dumnezeieștii liturghii. Faptul acesta nu este îmbucurător și nu poate fi socotit ca o înfățișare normală a cultului public. În orice întruniri obștești, mirenești se respectă în mod normal orariul și timpul fixat, ori tocmai în Biserică lui Dumnezeu, să nu se țină seama de importanța și durata sfintei Liturghii? Doar glăsuște apostolul neamurilor zicând: „Dumnezeu nu este al necorânduiei, ci al păcii (I Cor. XIV. 33), iar sf. Liturghie încheie: „Doamne... sfințește pe cei ce iubesc bu-nacuviința casei Tale, Tu pe

aceștia îi preamărește cu dumnezească putere Ta” (rug. amvon).

Observând această practică socială, este firesc să ne întrebăm cari sunt cauzele psihologice, a lipsei de cuviință și respect a sf. Liturghii și a momentelor ei importante. Sunt multe cauze.

Această părere se exprimă și din cercul cărțurărești. Iată un glas: „Pentru ca, cultul ortodox să exercite toată puterea lui de atracțiune asupra sufletului omenesc, trebuie mai întâi de toate să fie cunoscut tuturor creștinilor în toată bogăția sensurilor lui. Pentru acest scop se pretinde ca școala să cuprindă în programul ei și explicarea părților mai însemnate ale cultului ortodox. Trebuie ca Biserica, prin predici și conferințe speciale, să introducă pe oameni în cunoașterea actelor simbolice ale cultului divin creștin. Oai la noi, s'a lucrat prea puțin până astăzi pe acest teren și de aceea cultul ortodox este în cea mai mare parte necunoscut. (Sp. Cădea, Hristos și mânt. sufl. a orașenilor, pag. 157).

Cei drept avem publicații și broșuri de lămurire despre cultul ortodox și despre sf. Liturghie, dar nu îndeajuns corespunzătoare.

De curând însă, pr. Constantin Moisiu din București, a publicat un volum mare de 314 pagini, intitulat: „Să stăm bine, să stăm cu frică” — Povăzător liturgic pentru preoți și popor. Lucrarea aceasta este o liturghică populară, care se ocupă cu explicarea pe larg a cultului divin ortodox. Autorul în introducerea cărții, ne explică geneza ei spunând: „Ai băgat de seamă, iubite frate creștin, că adeseori mulți din credincioșii noștri, intrând în biserică nu păstrează cuviința ce se cade unui sfânt locaș și nici nu iau parte cu toată cutremurarea lor la desfășurarea sfintelor slujbe. Pentru ce oare aceasta? Fiindcă cea mai mare parte dintre creștini nu cunosc rostul bisericii în care de-apururi se înfățișează în chip simbolic drama mântuirii neamului omenesc”.

Cartea cuprinde zece capitole, ocupându-se cu descrierea formei sf. locaș și a picturii lui, cu obiectele de cult și slujitorii lui, trecând la ori-

Să fim mai credincioși

Credința este în adevăr baza educației și existenței unui popor, ea purifică moravurile și întărește sufletele.

Războiul trecut și viața pe care încă înainte de război și imediat după ultimul război, ne-am obișnuit să o trăim, a îndepărtat inimile multora dela izvorul viu și de viață dătător al „Credinței” spre nenorocirea noastră. Căci unde nu este credință sinceră și adevărată, acolo nu sălășluiește nici Dumnezeu, ci stăpânește pustial și cele rele.

Propășim numai atunci, când rămânem credincioși dar mai cu seamă păzitori neclintiți ai credinței moștenite din strămoși, dela care să nu ne îndepărtăm niciodată.

Credința este scutul divin și neînfrânt, sabie învingătoare și făclie luminoasă, drum limpede și izbândă în lumea aceasta.

Nimeni în lumea aceasta nu se poate lipsi de ajutorul Celui de Sus. Să ne gândim că nu se poate ca lumea aceasta să fie atât de desăvârșită în

ginea și necesitatea cultului divin. Cea mai largă expunere este consacrată explicării sfintei Liturghii cu simboalele ei.

Scrisă într'o limbă arhaică și biblică, ea lămurește pe înțeleșul tuturor slujbele publice ale cultului nostru. Așa cum este alcătuită, cu bogatul ei cuprins, răspunde unei adânc simțite nevoi pentru educația culturală a credincioșilor noștri dela sate.

Dar pentru credincioșii cu un nivel intelectual mai înalt, o explicație simplă, populară nu-și împlinște scopul ei catihetic. Preoții de enorii o simțim aceasta. De aceea se impune, ca un imperativ al vremurilor, pentru apropierea intelectualilor de Biserică, o adâncire psihologică a momentelor liturgice mai importante. Preoți și profesori cu cunoștințe mai vaste în literatura patriotică și confesională, ne-ar putea ajuta în bună măsură alcătuiind meditații, predici ori conferințe de acest fel.

Ar fi o prețioasă contribuție pentru aprecierea din partea intelectualilor a frumuseților cultului ortodox.

Pr. L. David

rosturile ei, fără ca să fie în ea și afaiă de ea, cineva care a plâzmit-o, hotărându-i până în cele mi mici amănunte scopurile.

Mintea omenească numai așa ar putea să înțeleagă lumea și rostul omului în mijlocul ei și numai cel ce așa o înțelege poate să guste mulțumirea de a-i fi fost dat să treacă prin ea.

Pentru omul credincios toate sunt curate și sfinte; el toate cu sfială religioasă le admiră, iar când ajunge la capătul puterilor sale, se pleacă umilit, cade în genunchi, se închină și e cu adevărat mângăiat.

În tot ce facem trebuie să punem credință ca să putem duce la bun sfârșit. Munca fără credință este o înjosire, este ceva sec — fără folos — dar și o îndumărc spre tot felul de slăbiciuni. Numai cine stăruie cu credință până la sfârșit ajunge la mulțumirea sufletescă, la ceace este fericirea.

Nu numai partea noastră pământescă caută și are nevoie de o patrie, de-un centru de-un punct de plecare, pentru orice străduință, dar și partea noastră spirituală umbilă și ea după un liman al dorurilor ei, după o împreunare cu obârșia vieții în Dumnezeu.

Cei lipsiți de credință își mărturisesc în taină că, la toate nevoile lor sufletești, explicațiile celor ce nu cred în Dumnezeu, nu le-au putut da mulțumirea sufletului și simt în adâncurile lor dezamăgire și strâmtoare.

Fără o credință temeinică în adevărurile cele veșnice nu te poți apuca de nimic în chip serios, deoarece în haosul acestei lumi te rătăcește de-a-binelea.

Numai adevărul sfânt și veșnic poate scoate pe om din șovăială și dibuire.

Cu cât omul ajunge să se cunoască mai bine pe el, să cunoască viața și oamenii, cu atât mai mult va înțelege rostul credinței. Numai credința ne dă trup, măduvă și putere la tot ceace începem în lumea aceasta, pentru a duce la bun și sigur sfârșit.

Necredința ne dă îndoială. Fără credință în Dumnezeu suntem bătuți de valuri pe un ocean de nesiguranță.

(Continuare în pag. 4-a)

Să fim mai credincioși

(Continuare din pag. 3-a)

Nesiguranța și îndoiala în noi și în tot ceace facem — în tot ceace începem, în tot ce ne este drag pe lumea aceasta, nu este decât rodul sigur la care ne dăce necredința noastră. Căci ce suntem noi decât un crâmpci din clădirea cea mare peste care domnește spiritul a-tot-puternic a lui Dumnezeu? Spre acest Dumnezeu să ne îndireptăm izvorul și puterea puterilor, căci Dumnezeu a făcut lumea aceasta și el o crâmuște pururea.

Măsura mărimii unei națiuni, a meritului ei în ochii lui Dumnezeu și al oamenilor, stă în cantitatea de eroism ce a săvârșit, de nobilă evlavie și vitează înțelepciune, cât se găsește în ea.

Tăria noastră stă în credința noastră, în dreptatea, vitejia și mila cât este în noi.

Dacă credința noastră este nesigură și practica religioasă nesănătoasă, greșelile, nedreptățile și mizeriile ne vor birui. Intotdeauna și oricum ar fi trebuie să cadem cu tărie și să fim sinceri, în tot ceace facem.

Incredzătorii cu totul în Dumnezeu vom fi fericiți, căci fericirea — după care alergăm atâția — o găsim în noi înși-

ne. Ne pierdem vremea în zadar, cerând această fericire altora, căci nimeni n'are fericire de prisos.

Omul credincios nu cere prea mult dela această viață, el ocotește ambițiile false, crede în suferință și nu disprețuște prin fericirea și norocul său — când le are — pe cei nenorociți.

Credincioși fiind, vom fi și curajoși și curajul cel mai mare, cel mai rar și trebuincios, care ne face să îndurăm în fiecare zi, fără martori și fără laude, greutățile vieții, acest curaj se cheamă „Răbdare”. Această răbdare se sprijină pe credința în Dumnezeu. Credința e mai presus de orice virtute în lumea aceasta. La baza credinței noastre stă stă mila și ertarea. Să dăm și să-i iertăm, să dăm celor necăjiți și să iertăm celor ce ne greșesc.

Cu credința în Dumnezeu, gândul să-l avem necentenit la „Patrie” căci ea este mama tuturor, în sânul ei creștem și trăim, în sânul ei împărtașim bucuriile și întristările, durerea ei e durerea noastră: să-i sărim într'ajutor.

Ioan G. Alexa

Conferințe preoțești — Cercuri religioase

CERC PASTORAL

În zilele de 14 și 15 August e. s'au desfășurat în fruntea parohiei ortodoxă Iclandul-Mare, înălțătoare slujbe religioase întru cinstea Prea Sfinței Fecioare Maria. În seara de Vineri, preoții cercului pastoral Icland, având în mijlocul lor pe venerabilul Protopop Stavrofor pensionar Ștefan Russu, au săvârșit Vecernia, urmată de Paraclisul Maicii Domnului, după care sute de credincioși din parohie ea și din parohiile învecinate și îndepărtate s'au mărturisit. După terminarea mărturisirilor s'a săvârșit Acatistul Maicii Domnului și Pavocernița și s'a făcut înconjorul Bisericii în sunete de clopote și cântări de preamărire înălțate către Prea Curata, terminându-se slujbele în adânc miez de noapte.

A doua zi, de ziua Adormirii Maicii Domnului, la ora 7 a început Utrenia continuându-se cu sfânta Liturghie, în

decursul căreia a predicat la Sf. Liturghie Pr. Nichifor din Himbas Sibiu, despre însemnătatea praznicului Adormirii și despre viața duhovnicească pe care trebuie să o ducă creștinii pentru a se învrednici de milostivirea lui Dumnezeu.

La priceastă a predicat Preotul Ioan Sămărușan — Cerghid, despre rostul Bisericii în lume și datoria creștinilor de a o cerceta cu toată evlavie și râvnă.

La sfârșitul sfintei liturghii veneratul Protopop Ștefan Russu, în cuvinte mișcătoare arată însemnătatea națională a zilei de 15 August, ea fiind ziua începutului izbăvirii neamului românesc din crunta robie de veacuri. Mărturisește bucuria pe care au simțit-o în inimi la 15 August 1916 toți Românii ardeleni, la vestea cea mare că România a intrat în războiu. Mai amintește de a treia însemnătate a zilei, de pomenirea eroilor marinari

și de cinstirea marinei în general în această zi.

Se săvârșește apoi masla de obște după care credincioșii se ung cu un de lemn sfințit și-i stropește cu aghiasmă.

Preotul local Mateiu Morusca, președintele cercului pastoral, ridicând o cruce de piatră în amintirea credincioșilor sale preotese Aurelia, trecută la cele vecinice anul trecut în ziua Adormirii Maicii Domnului, și a cumnatului său Locotenentul Sabin Nicoră, căzut la datorie pe câmpul de luptă din preajma Odesei, se săvârșește parastasul de pomenire a lor.

Cu acest prilej Preotul Olimpiu I. Bucin-Vidasău înălțează viața jertfelnică a răposatei în Domnul preotesea Aurelia, soția credincioasă, mama iubitoare și preotesea râvnitoare, precum și jertfa

supremă a eroului locotenent Sabin ea și a tuturor acelor, cari din dragoste față de aproapele își dau bucurios viața pentru un viitor mai frumos al patriei și neamului. Tot odată arată datoria ceasului de față a celor rămași acasă de a răsplăti dragostea și jertfa supremă a eroilor și luptătorilor noștri prin dragoste față de soțiile și copiii lor, manifestată prin ajutorarea lor.

Cu aceasta se încheie înălțătoarele slujbe dumnezeiești, cari au adus atâta mângăiere și întărire în sufletele credincioșilor, ce-au alergat de aproape și de departe să se adape din izvorul cel nesecat de apă vie a Bisericii lui Hristos.

Pr. Olimpiu T. Bucin

INFORMAȚIUNI

Biserica ortodoxă română în Berlin, Biserica noastră românească a primit în zilele acestea un preot dar pentru parohia din Berlin. Aici avem organizații Români ortodocși în parohie, dar nu avem biserică. Închisul german, D. Hitler a dăruit pe seama parohiei noastre, biserică monumentală numită: „Biserica Ierusalimului”.

Ministerul Cultelor a primit cu deosebită bucurie acest dar și din inițiativa D. ministru Petroviciu, s'a decis înălțarea unui muzeu de artă religioasă românească, în imediata apropiere a bisericii, spre a putea aprecia strălucirea artă noastră. Comisiunea stă sub președinția D. prof. Aurel Popa, secretar general al Cultelor.

★

Parastas pentru protopopul Aurel Munteanu. Duminică 6 Septembrie e. s'au împlinit 2 ani dela moartea eroică a protopopului Aurel Munteanu, din Huedin.

Familia și toți Românii, i-au cinstit jertfa prin pioasa pomenire împreună cu slujba parastasului, săvârșită Duminică în 6 Sept. e., în biserică centrală din Alba-Iulia, de către P. C. prof. Vicar Al. Baba și C. C. preoți Gh. Secas, consilier și Ion Lazar.

În cuvinte alese și prețuite, P. C. prof. Al. Baba a evocat figura marelui dispărut eum și simbolica jertfă adusă pe altarul Patriei.

Ascemenea au vorbit și prietenii martirului, Dr. A. Oțoiu și Col. N. Petrescu.

Un neam trăiește prin eroii săi, iar protopopul Aurel Munteanu este eroul datoriei!

★

„Astra” convoacă membrii săi în Adunare generală, ce va avea loc Duminică 27 Septembrie 1942, în Sibiu. Programul zilei este numai cu caracter administrativ.

În aceeași zi, la ora 18, în sala cea mare a Prefecturii, se va ține conferința d-lui prof. univ. Silviu Dragomir, membru al Academiei Române, despre: „Un capitol ales din istoria redobândirii politice a României ardeleni”.

Partea oficială

Nr. 5518/1942.

COMUNICAT

În ziua de 14 Septembrie a. e. se va face și în acest an, în fiecare biserică și cuprinsul parohiei, o colecție cu titlul „OBOLUL CRUCII”.

Sumele realizate se vor trimite, direct, pe adresa Consiliului Central bisericesc din București, Str. Maria Rosetti No. 65, făcând și un proces verbal asupra situației finale a colecției, care se va trimite aici, pe cale ierarhică până la 25 Septembrie a. e.

P. P. C. C. protopopi vor avea în vedere executarea întocmai a acestei dispozițiuni.

Alba-Iulia, 9 Sept. 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

TIP. „ALBA” Cenzurat